

KAPITOLA 1

Hvězda před nimi vypadala jako malá žlutooranžová kulička; její ostrou záři tlumila jednak vzdálenost, jednak automatické sluneční clony v průzorech. Všude kolem ní a lodi svítily další hvězdy jako bílé spršky planoucích špendlíkových hlaviček v hluboké temnotě vesmíru. Přímo pod lodí, v západní části Velkého severního pralesa na planetě Myrkr, se blížil úsvit.

Poslední úsvit, který mnozí v pralesi uvidí.

Kapitán Pellaeon stál u jednoho z bočních průzorů na můstku imperiálního hvězdného destruktora *Chimaera* a sledoval, jak se neostré rozhraní mezi dnem a nocí pomalu sune po planetě k cílové zóně pod nimi. Pozemní jednotky, které obkličovaly cíl, před deseti minutami oznámily, že jsou připraveny; a samotná *Chimaera* udržovala blokující pozici už skoro hodinu. Zbývalo jenom vydat rozkaz k útoku.

Pomalou, téměř kradmo otočil Pellaeon hlavu o pár centimetrů na stranu. Vzadu po jeho pravici seděl na velitelském stanovišti velkoadmirál Thrawn, tvář s modrou kůží měl zcela bezvýraznou a žhnoucí rudé oči upřené na prstenec stavových displejů obklopujících jeho křeslo. Thrawn nepromluvil od chvíle, co se ohlásila poslední z pozemních jednotek. Dokonce se ani nepohnul, a Pellaeon zřetelně vnímal, jak se osazenstva můstku pomalu zmocňuje neklid.

Pokud měl Pellaeon mluvit sám za sebe, už dávno přestal o Thrawnových rozhodnutích pochybovat. Skutečnost, že zesnulý císař považoval za vhodné učinit Thrawna jedním ze svých dvanácti velkoadmirálů, svědčila o důvěře, kterou k němu choval – zvláště vzhledem k Thrawnovu ne tak docela lidskému původu a dobře známým císařovým předsudkům vůči cizím bytostem. Ode dne, kdy se Thrawn ujal velení na *Chimaere* a zahájil obnovu Imperiální flotily, už navíc uplynul celý rok a za tu dobu byl Pellaeon mnohokrát svědkem jeho vojenského génia. Ať už měl velkoadmirál jakýkoli důvod k pozdržení útoku, Pellaeon věděl, že je to dobrý důvod.

Stejně pomalu jako předtím se nyní otočil zpátky k průzoru. Jeho kradmé pohyby však zřejmě nezůstaly bez povšimnutí. „Nějaký dotaz, kapitáne?“ prořal Thrawnův jemně modulovaný hlas tichý šum hovoru na můstku.

„Ne, pane,“ ujistil ho Pellaeon a znovu se otočil čelem ke svému nadřízenému.

Ty žhnoucí oči si ho chvíli prohlížely a Pellaeon se podvědomě připravil na pokárání nebo něco ještě horšího. Jenže Thrawn, jak Pellaeon stále občas zapomínal, neměl ony legendární vražedné rozmary, jež byly charakteristickým rysem lorda Dartha Vadera.

„Možná se divíte, proč jsme ještě nezaútočili?“ nadhodil velkoadmirál stejně zdvořilým tónem.

„Ano, pane, přemýšlel jsem o tom,“ připustil Pellaeon. „Zdá se, že všechny naše jednotky zaujaly pozice.“

„Naše vojenské jednotky ano,“ souhlasil Thrawn. „Ale nikoli pozorovatelé, které jsem poslal do města Hyllyardu.“

Pellaeon překvapeně zamrkal. „Do Hyllyardu?“

„Ano. Případá mi nepravděpodobné, že by si tak vychytralý člověk jako Talon Karrde zřídil základnu uprostřed pralesa a nenavázal přitom bezpečnostní kontakty za hranicí nejbližšího okolí. Hyllyard je od Karrdovy základny moc daleko, takže nikdo ve městě nemůže být přímým svědkem našeho útoku. Jakýkoli náhlý nárůst aktivity ve městě bude proto nasvědčovat nějakému rafinovanějšímu komunikačnímu kanálu. Díky tomu se nám podaří identifikovat Karrdovy kontakty a umístit je pod dlouhodobý dohled. Nakonec nás k němu dovedou.“

„Ano, pane,“ řekl Pellaeon a bezděčně sražil čelo. „Pak tedy ne očekáváte, že někoho z Karrdových lidí chytíme živého.“

Velkoadmirálův úsměv ochladl. „Právě naopak. Plně očekávám, že naše jednotky najdou jeho základnu prázdnou a opuštěnou.“

Pellaeon vrhl pohled z průzoru na částečně osvětlenou planetu pod nimi. „V tom případě, pane... proč na ni vůbec útočíme?“

„Ze tří důvodů, kapitáne. Zaprvé, dokonce i lidé jako Talon Karrde dělají občas chyby. Je docela dobře možné, že ve spěchu při evakuaci základny po sobě zanechal nějakou klíčovou informaci. Zadruhé, jak už jsem se zmínil, útok na základnu by nás mohl zavést k jeho kontaktům ve městě Hyllyardu. A zatřetí, našim pozemním jednotkám to poskytne příležitost k získání praktických zkušeností, které tak zoufale potřebují.“

Žhnoucí oči se zavrtaly Pellaeonovi do tváře. „Nikdy nezapomínejte, kapitáne, že naším cílem už není pouhé zadržování nepřítelů záškodnickými akcemi jako v posledních pěti letech. Díky Mount Tantissu a sbírce spartiských válců našeho zesnulého císaře můžeme znovu převzít iniciativu. Už velice brzy začneme od Rebelie získávat zpátky naše planety; a k tomu budeme potřebovat pozemní armádu, která bude stejně dobře vycvičená jako důstojníci a posádky lodí z flotily.“

„Rozumím, admirále,“ řekl Pellaeon.

„Dobře.“ Thrawn stočil pohled ke svým displejům. „Už je čas. Dejte generálu Covellovi znamení, že může začít.“

„Ano, pane,“ kývl Pellaeon, odstoupil od průzoru a vrátil se na své stanoviště. Rychle překontroloval údaje senzorů a přehodil páčku komunikátoru. Zároveň koutkem oka zahlédl, že Thrawn zapnul svou vlastní vysílačku. Že by nějaká soukromá zpráva pro jeho špiohy v Hyllyardu? „Tady *Chimaera*,“ řekl Pellaeon. „Zahajte útok.“

* * *

„Rozumím, *Chimaero*,“ odpověděl generál Covell do komlinku v helmě a dával si při tom dobrý pozor, aby mu do hlasu nepronikla ani stopa tichého opovržení. Bylo to typické – a nechutně předvídatelné. Štvali jste se jako blázni, abyste dostali své vojáky a techniku

na zem a zaujali pozice, a potom vám nezbylo než sedět a čekat, až ti nafoukanci z flotily ve svých vypulírovaných uniformách a čistounkých lodích dopijí čaj a konečně se uráčí vydat rozkaz k útoku.

Klidně si udělejte pohodlí, pomyslel si ironicky směrem k hvězdnému destruktoru nad hlavou. Protože ať už velkoadmirál Thrawn požadoval skutečné výsledky nebo jenom vzrušující podívanou, rozhodně si přijde na své. Natáhl se k panelu před sebou a napojil se na lokální velitelskou frekvenci. „Generál Covell všem jednotkám: máme zelenou. Jdeme na to.“

Ozvalo se několikanásobné potvrzení příjmu. Ocelová paluba pod Covellovými nohama se zachvěla a mohutný kráčeující kolos AT-AT vyrazil se zdánlivou neohrabaností pralesem k táboru, který se nacházel asi kilometr odsud. Čelním transpariocelovým průzorem se občas dala zahlédnout dvojice průzkumných kolosů AT-ST – oba běžely ve volné formaci před AT-AT a pátraly po nepřátelských pozicích a pastích, které tu mohli pašeráci nastražit.

Ne že by Karrdovi takové marné gesto nějak pomohlo. Během mnoha let strávených v imperiální službě vedl Covell doslova stovky útočných tažení a byl dokonale obeznámen s ničivými schopnostmi bojových strojů pod svým velením.

Holografický taktický displej pod průzorem barevně svítil jako nějaký ozdobný kotouč. Blikající červená, bílá a zelená světélka ukazovala pozice Covellových AT-AT, AT-ST a útočných vznášedel tvořících veliký kruh s Karrdovým táborem uprostřed a spořádaně postupujících k cíli.

Spořádaně, ale ne precizně. Nejsevernější AT-AT se svými podpůrnými vozidly výrazně zaostávalo za zbytkem stahující se opancéřované smyčky. „Jednotko dvě, hněte sebou,“ křikl do komlinku.

„Snažíme se, pane,“ odpověděl hlas – kvůli zvláštním rušivým účinkům zdejších rostlin bohatých na kovy zněl plechově a vzdáleně. „Narazili jsme na husté propletence lián, které zpomalují naše průzkumné kolosy.“

„Brání ty liány v pohybu i vašemu AT-AT?“

„To ne, pane, ale chtěl jsem udržet celé severní křídlo pohromadě –“

„Držet formaci je při cvičných manévrech moc pěkný cíl, majore,“ přerušil ho Covell. „Ale ne na úkor celkového bojového plánu. Jestli vám průzkumné kolosy nestačí, nechte je vzadu.“

„Ano, pane.“

Covell se zasupěním přerušil spojení. Veloadmirál měl pravdu alespoň v jedné věci: jeho vojáci budou potřebovat mnohem více bojových zkušeností, než dosáhnou skutečných imperiálních standardů. Ale přesto měli potenciál. Na displeji sledoval, jak se severní křídlo opět zformovalo: útočná vznášedla vyrazila vpřed, aby na předsunutých pozicích vystřídala průzkumné kolosy, zatímco loudající se AT-ST utvořila zadní voj.

Energetický senzor vydal varovné pípnutí, když se přiblížili k táboru. „Stav?“ zeptal se Covell obsluhy svého kolosu.

„Všechny zbraně nabitě a připravené,“ oznámil střelec s očima upřenýma na zaměřovací displeje.

„Žádné známky odporu, aktivního ani pasivního,“ dodal řidič.

„Buďte ve střehu,“ nařídil Covell a znovu zapnul velitelskou frekvenci. „Všechny jednotky: vpřed.“

A s posledním zapraščením drcené vegetace vtrhly kolosy na mýtinu.

Byl to působivý pohled. Na otevřené prostranství se ze všech čtyř stran vyrojily imperiální jednotky; načasování měly dokonalé, skoro jako na přehlídce. V předjitřním šeru se z příkrovu pralesa vynořila ostatní tři AT-AT, od jejichž nohou se rozvinula AT-ST a průzkumná vznášedla a obklíčila potemnělé budovy.

Covell rychle, ale pečlivě zkontroloval všechny senzory. Dva zdroje energie byly dosud v provozu, jeden v ústřední budově, druhý v jedné ze sousedních staveb připomínajících kasárenské bloky. Nikde ani stopa po funkčních senzorech, zbraních nebo energetických polích. Analyzátor forem života spustil své komplikované algoritmy a došel k závěru, že ve vnějších budovách nejsou žádné živé bytosti.

Ale zato ve velké hlavní budově...

„V hlavní budově registruji asi dvacet forem života, generále,“ ohlásil velitel čtvrtého AT-AT. „Všechny v prostřední části.“

„Ale nevypadá to, že jde o lidi,“ zamumlal Covellův řidič.

„Možná jsou pod nějakým štítem,“ zabručel Covell a vyhlédl z průzoru. V táboře se pořád ještě nic nehýbalo. „Zjistíme to. Útočné oddíly: vpřed.“

Vznášedla otevřela záďové průlezy a v každém se objevila jednotka o osmi vojácích. S laserovými puškami pevně přitisknutými k opancéřovaným hrudím seskákali na zem. Polovina každé jednotky držela pozice, částečně se kryla za vznášedlem a mířila puškami na tábor, zatímco druhá polovina běžela přes otevřené prostranství k vnější řadě budov a skladů. Jakmile tam dorazila, zaujala pozice pro krycí palbu a umožnila první polovině, aby se k budovám také přiblížila. Byla to prastará taktika, provedená s váhavým odhodláním, jaké by Covell od zelenáčů čekal. Rozhodně však měli potenciál.

Vojáci pokračovali pomocí přískoků k hlavní budově. Když mijeli menší stavby, od hlavního voje se oddělovaly menší skupinky, aby každou z nich prověřily. První muži dorazili k ústřední budově. Střemý osvitil jasný záblesk, když prostřelili dveře, a pak vypukla trochu zmatená tlačénice, jak se zbytek vojáků hrnul dovnitř.

Potom zavládlo ticho.

Ticho trvalo několik minut, přerušovaly ho pouze úsečné povely, které vydávali jednotliví velitelé svým vojákům. Covell naslouchal, sledoval senzory... a potom konečně přišlo hlášení. „Generále Covelle, tady poručík Barse. Obsadili jsme cílovou zónu, pane. Nikdo tu není.“

Covell přikývl. „Výborně, poručíku. Jak to vypadá?“

„Jako kdyby odletěli ve spěchu, pane,“ řekl tázaný. „Nechali tady po sobě spoustu vybavení, ale většinou je to samý šrot.“

„To posoudí skenovací tým,“ sdělil mu Covell. „Nějaká známka nastražených pastí nebo jiných nepříjemných překvapení?“

„Vůbec nic, pane. Ach, a ty formy života, které jsme zachytili? – jsou to jenom taková dlouhá chlupatá zvířata, která žijí na stromě, co prorůstá střechou.“

Covell znovu přikývl. Pokud si vzpomínal, těm tvorům se říkalo ysalamiriové. Thrawn kolem nich posledních pár měsíců dělal pěkné cavyky, i když Covell vůbec netušil, jak by taková hloupá stvoření mohla přispět k válečnému úsilí. Předpokládal, že dříve či později ho

lidi z flotily do toho velikého tajemství zasvěti. „Utvořte obrannou síť,“ nařídil poručíkovi. „Až budete hotovi, dejte znamení skenovacímu týmu. A buďte v klidu. Velkoadmirál chce, abychom tohle místo rozebrali na kusy, a přesně to uděláme.“

* * *

„Velmi dobře, generále,“ řekl hlas. Bylo ho sotva slyšet, i když ho výrazně zesiloval a pročišťoval počítač. „Proveďte demontáž základny.“

Mara Jade, usazená za kormidlem *Wild Karrdu*, pohlédla přes rameno na muže stojícího za ní. „Takže je po všem,“ prohlásila.

Chvilí se zdálo, že ji Talon Karrde neslyšel. Prostě tam jenom stál a mlčky zíral z průzoru na vzdálenou planetu, malý modrobílý srpek, který vykukoval za zubatým okrajem asteroidu, k němuž se choulil *Wild Karrde*. Mara už se chystala svou poznámku zopakovat, když vtom se Karrde najednou pohnul. „Ano,“ přisvědčil a v jeho klidném hlase nebyla ani stopa po emocích, které očividně cítil. „Řekl bych, že ano.“

Mara si vyměnila pohled s Avesem usazeným na místě druhého pilota a pak se znovu ohlédla na Karrda. „Neměli bychom vypadnout?“ pobídla ho.

Karrde se zhluboka nadechl... a zatímco ho Mara sledovala, v jeho výrazu zahlédla náznak toho, co pro něj základna na Myrckru znamenala. Byla to víc než jen základna – byl to jeho domov.

S vypětím sil tu myšlenku potlačila. No tak Karrde přišel o domov. To je toho. Ona sama už toho v životě ztratila mnohem víc a také to přežila. Karrde to zvládne.

„Ptala jsem se, jestli bychom neměli vypadnout.“

„Slyšel jsem tě,“ řekl Karrde. Záblesk emocí opět zmizel pod tou jeho lehce sardonickou fasádou. „Myslím, že bychom měli ještě chvíli počkat. Zjistit, jestli tam po nás nezůstalo něco, co by je mohlo nasměrovat k naší základně na Rishi.“

Mara znovu pohlédla na Avese. „Byli jsme fakt důkladný,“ prohlásil Aves. „Řek bych, že zmínka o Rishi nebyla nikde, jenom v hlavním počítači – a ten jsme odvezli hned s první skupinou.“

„Souhlasím,“ řekl Karrde. „Jsi ochotný vsadit na tuhle domněnku svůj život?“

Aves ohrnul ret. „Ani ne.“

„Já taky ne. Takže počkáme.“

„Co když nás zahlédnou?“ naléhala Mara. „Schovávat se za asteroidem je nejstarší trik na světě.“

„Nezahlédnou.“ Karrde mluvil tichým, ale sebejistým hlasem. „Já dokonce pochybuju, že je ta možnost vůbec napadne. Když průměrný člověk utíká před někým, jako je velkoadmirál Thrawn, nezastaví se, dokud nebude mnohem dál, než jsme teď my.“

Jsi ochotný vsadit na tuhle domněnku svůj život? pomyslela si Mara kysele, ale nechala si to pro sebe. Karrde měl nejspíš pravdu; a navíc, kdyby *Chimaera* nebo její stíhačky TIE vyrazily směrem k *Wild Karrdu*, stačili by pohodlně nahodit motory a skočit do hyperprostoru dlouho před útokem.

Logika i taktika vypadaly naprosto v pořádku. Ale Mara přesto cítila, jak jí cosi hlodá v hlavě. Něco se jí na tom pořad nelíbilo.

Zaskřípala zuby, nastavila lodní senzory na nejvyšší citlivost a ještě jednou zkontrolovala, jestli je předstartovní sekvence motorů naprogramovaná a připravená. Potom se obrnila trpělivostí a čekala.

* * *

Skenovací tým byl rychlý, výkonný a důkladný. Trvalo jenom něco málo přes půl hodiny, než dospěl k závěru, že se nenašlo vůbec nic.

„Tak to bychom měli.“ Pellaeon sledoval negativní hlášení, která se mu valila po displeji, a vraštil tvář. Možná to bylo dobré cvičení pro pozemní jednotky, ale jinak se zdálo, že celá operace skončila naprostým fiaskem. „Pokud ovšem vaši pozorovatelé nezaznamenali nějaké reakce v Hyllyardu,“ dodal a otočil se k Thrawnovi.

Velkoadmirál nespouštěl žhnoucí rudé oči z displejů. „Vypukl tam menší rozruch,“ odpověděl. „Skončil skoro ještě dřív, než začal. Ale myslím, že závěr je jasný.“

No, tak aspoň něco. „Ano, pane. Mám nařídít zpravodajskému oddělení, aby vyčlenilo dlouhodobý pozorovací tým?“

„Trpělivost, kapitáne,“ řekl Thrawn. „Možná to přece jen nebude nutné. Zobrazte sken středního dosahu a povězte mi, co vidíte.“

Pellaeon se otočil zpátky ke svému velitelskému panelu a vyvolal příslušný sken. Samozřejmě na něm byl Myrkr a standardní obranné mračno stíhaček TIE kolem *Chimaery*. Jediný další objekt, který se nacházel ve střední vzdálenosti – „Myslíte ten malý asteroid?“

„Přesně ten,“ přikývl Thrawn. „Není na něm nic zajímavého, že? Ne, nezaměřujte na něj senzory,“ dodal skoro ještě dřív, než to Pellaeona vůbec napadlo. „Nechceme přece naši kořist vyplašit, že ne?“

„Naši kořist?“ opakoval Pellaeon a znovu se zamračil na senzoro- vé údaje. Rutinní senzoro- vé skeny, které provedli před třemi hodina- mi, neodhalily nic podezřelého, a od té doby se k asteroidu nemohla žádná loď nepozorovaně přiblížit. „Se vši úctou, pane, nevidím žád- nou známku toho, že tam něco je.“

„Ani já ne,“ souhlasil Thrawn. „Ale je to jediný dostatečně velký úkryt v okruhu téměř deseti milionů kilometrů kolem Myrkru. Není tu žádné jiné místo, z něhož by mohl Karrde sledovat naši operaci.“

Pellaeon sešpulil rty. „Když dovolíte, admirále, pochybuji o tom, že je Karrde takový hlupák, aby tu prostě jen tak seděl a čekal, až přiletíme.“

Žhnoucí rudé oči se přimhouřily, ale jenom trochu. „Nezapomí- nejte, kapitáne,“ řekl tiše, „že já jsem se s tím mužem setkal. A co víc – viděl jsem, jaká umělecká díla sbírá.“ Otočil se zpátky ke svým displejům. „Ne; on tam je. Tím jsem si jistý. Talon Karrde není je- nom pašerák, chápete. Možná to vlastně vůbec není pašerák. Jeho skutečnou láskou nejsou peníze ani zboží, ale informace. Po znalos- tech prahne víc než po čemkoli jiném v galaxii... a znalost toho, jest- li jsme tu něco našli nebo nenašli, je pro něj zkrátka příliš cenným klenotem, než aby si ho nechal ujít.“

Pellaeon si ze strany prohlížel velkoadmirálovu tvář. Podle jeho názoru to byla dost vratká logika. Ale na druhou stranu byl už mno- hokrát svědkem, jak se Thrawnovy zdánlivě absurdní předpovědi vyplnily, takže tu teorii bral vážně. „Mám vyčlenit eskadru stíhaček TIE, aby letěla ten asteroid prošetřit?“

„Jak jsem říkal, trpělivost, kapitáne,“ připomněl mu Thrawn. „Karrde sice musel vypnout motory, aby ho nezachytily naše senzory, ale určitě si ponechal možnost nastartovat a uletět dřív, než k němu dorazí jakákoli útočná síla.“ Usmál se na Pellaeona. „Nebo alespoň jakákoli útočná síla z *Chimaery*.“

Ozvala se zbloudilá vzpomínka: Thrawn se natahuje ke své vysílačce právě v okamžiku, kdy Pellaeon vydává pozemním jednotkám rozkaz k útoku. „Poslal jste zprávu zbytku flotily,“ prohlásil. „Načasoval jste ji tak, aby můj rozkaz k útoku zamaskoval její odeslání.“

Thrawn nepatrně povytáhl obě modročerná obočí. „Velmi dobře, kapitáne. Skutečně velmi dobře.“

Pellaeon pocítil na tvářích nezvyklé teplo. Velkoadmirál byl na pochvaly poměrně skoupý. „Děkuji vám, pane.“

Thrawn přikývl. „Přesněji řečeno, zprávu jsem poslal jen jedné lodi – *Constraineru*. Dorazí asi za deset minut. A pak se dozvíme –“ oči mu zazářily, „– jak přesně jsem Talona Karrda odhadl.“

* * *

V reproduktorech na můstku *Wild Karrdu* pomalu doznívalo poslední hlášení skenovacího týmu. „Vypadá to, že nic nenašli,“ poznamenal Aves.

„Jak jsi říkal, byli jsme důkladní,“ připomněla mu Mara, ale vlastní slova skoro neslyšela. Ten neurčitý pocit, který jí hlodal v koutku mysli, byl čím dál silnější. „Můžeme už odsud konečně zmizet?“ zeptala se a ohlédla se na Karrda.

Pohlédl na ni a svrátil čelo. „Uvolni se, Maro. Nemůžou vědět, že jsme tady. Na asteroid zatím nezaměřili žádnou senzorovou sondu a bez ní nemohou tuhle loď odhalit.“

„Ledaže má hvězdný destruktor lepší senzory, než si myslíš,“ opáčila Mara.

„O jejich senzorech víme všechno,“ konejšil ji Aves. „Klídek, Maro. Karrde ví, co dělá. *Wild Karrde* má nejspíš tu nejlepší protisenzorovou clonu v celém tomhle –“

Za nimi se najednou otevřely dveře a Aves zmlkl. Mara se otočila právě ve chvíli, kdy se na můstek vřítily oba Karrdovi ochočení vornskří.

Svého psordova doslova táhli za sebou.

„Co tady děláš, Chine?“ ptal se Karrde.

„Promiňte, šéfe,“ zafuněl Chin, zaryl paty do podlahy a ze všech sil přitáhl napnutá vodítka. Úspěšný byl pouze částečně: šelmy ho pořád ještě pomalu táhly vpřed. „Vůbec je nešlo zastavit. Říkal jsem si, že vás možná chtějí vidět, hé?“

„Co je to s vámi dvěma?“ plísnil Karrde zvířata a dřepł si před ně. „Nevidíte, že máme práci?“

Vornskři se na něj nepodívali. Vlastně se zdálo, že ani nezaznamenali jeho přítomnost. Civěli přímo před sebe, jako by tam Karrde vůbec nebyl.

Zírali rovnou na Maru.

„Hej,“ řekl Karrde, natáhl se a zlehka plácnul jedno zvíře přes čumák. „Mluvim s tebou, Sturm. Co to do tebe vjelo?“ Podíval se směrem, kterým oba vornskři bez mrknutí hleděli –

Zarazil se a podíval se znovu a lépe. „Ty něco děláš, Maro?“

Mara zavrtěla hlavou. Po zádech jí přejel mráz. Tenhle upřený pohled už v minulosti viděla – u mnoha divokých vornskřů, na něž narazila s Lukem Skywalkerem během dlouhého třídenního pochodu pralesem na Myrkru.

Jenže tamti vornskři nezírali na ni. Ten pohled si schovávali pro Skywalkera. Většinou těsně předtím, než na něj zaútočili.

„To je Mara, Sturm,“ řekl Karrde vornskřovi, jako by domlouval malému dítěti. „Mara. Ale no tak – doma jsi ji přece vídal v jednom kuse.“

Sturm se pomalu, téměř zdráhavě přestal sunout dopředu a obrátil pozornost ke svému pánovi. „Mara,“ opakoval Karrde a upřeně pohlédl vornskřovi do očí. „Přítel. Slyšíš mě, Drangu?“ dodal a natáhl se k druhému zvířeti, aby ho vzal za čumák. „Je to přítel. Rozumíš?“

Zdálo se, že o tom Drang přemýšlí. Potom svěsil hlavu a přestal táhnout – stejně zdráhavě jako předtím Sturm. „To už je lepší,“ řekl Karrde, krátce poškrábal oba vornskry za ušima a vstal. „Radši je odved' zpátky dolů, Chine. Možná se s nimi projdi po nákladovém prostoru – dopřej jim trochu pohybu.“

„Jenom jestli mezi vším tím nákladem najdu volnou cestičku, hé?“ zamručel Chin a přitáhl obě vodítka. „No tak, drobečci – už musíme jít.“

S kratičkým zaváháním se oba vornskří nechali odvést z můstku. Karrde se díval, jak se za nimi zavírají dveře. „To by mě zajímalo, co to mělo znamenat,“ pravil a zamyšleně si Maru změřil.

„Nevím,“ odvětila a ve vlastním hlase postrehla napětí. Jakmile dočasné rozptýlení pominulo, podivná hrůza, kterou předtím cítila, se vrátila v plné síle. Mara se otočila zpátky ke svému panelu. Částečně očekávala, že uvidí, jak se k nim žene eskadra stíhaček TIE.

Ale nikde nic. Jenom *Chimaera*, která se dosud neškodně vznášela na oběžné dráze kolem Myrkrú. Žádná hrozba, kterou by dokázaly přístroje *Wild Karrdu* odhalit. Jenže ten chvějivý pocit stále sílil...

A najednou už prostě nedokázala jen tak sedět a nic nedělat. Natáhla se k řídicímu panelu a zahájila předstartovní sekvenci.

„Maro!“ štěkl Aves a nadskočil v křesle jako uštknutý. „Co to –?“

„Oni se blíží,“ zavrčela Mara. Ve vlastním hlase zaslechla změť pultuctu propletených emocí. Kostky byly neodvolatelně vrženy – když nahodila motory *Wild Karrdu*, po celé *Chimaere* se nejspíš rozkvílely senzory. Teď už neměli na vybranou a museli odletět.

Pohlédla na Karrda. Trochu se bála, co vyčte z jeho výrazu. On tam ale jenom stál, shlížel na ni a nechápavě vraštil tvář. „Nevypadá to, že by se blížili,“ poznamenal vlídně.

Zavrtěla hlavou a zřetelně při tom cítila, jak se jí do očí promítl prosebný pohled. „Musíš mi věřit,“ řekla a znepokojeně si uvědomila, že tomu ve skutečnosti nevěří ani ona sama. „Připravují se k útoku.“

„Věřím ti,“ řekl konejšivě. Anebo si možná také uvědomil, že už nemá žádnou jinou možnost. „Avesi, vypočítej skok do hyperprostoru. Vyber nejjednodušší kurz, který nebude směřovat k Rishi; později zastavíme a zadáme nový kurz.“

„Karrde –“

„Mara je zástupkyně velitele,“ přerušil ho Karrde. „A jako taková má právo a povinnost dělat důležitá rozhodnutí.“

„To jo, ale –“ Aves se zarazil, takže poslední slovo vyslovil trochu přidušeně. „Jo,“ ucedil přes zatáté zuby. Střelil zamračeným pohledem po Maře, otočil se k navigačnímu počítači a dal se do práce.

„Zatím nás můžeš uvést do pohybu, Maro,“ pokračoval Karrde, přistoupil k prázdnému křeslu u komunikačního stanoviště a posadil se. „Udržuj asteroid co nejdéle mezi námi a *Chimaerou*.“

„Ano, pane,“ řekla Mara. Změť jejích emocí se začínala rozplétat a zanechávala po sobě směs hněvu a hlubokého studu. Už to zase udělala. Naslouchala svým vnitřním pocitům – zkoušela dělat něco, o čem moc dobře věděla, že by to dělat neměla – a zase to skončilo tak, že se ošklivě spálila.

A také to bylo nejspíš naposledy, co slyšela, že je Karrdovou zástupkyní. Jednotné velení před Avesem byla jedna věc, ale jakmile odsud vypadnou a Karrde si s ní promluví mezi čtyřma očima, Mara si to pěkně odskáče. Bude mít štěstí, když ji z organizace úplně nevyrazí. Ruce se jí zběsile rozeběhly po řídicím panelu. Otočila *Wild Karrde* pryč od asteroidu a začala ho navádět do hlubokého vesmíru –

A se zábleskem klamného pohybu se z hyperprostoru vynořilo cosi velkého a hladce vklouzlo do normálního prostoru necelých dvacet kilometrů od nich.

Imperiální interdikční křižník.

Aves polekaně zaklel. „Máme společnost,“ štkl.

„Vidím,“ řekl Karrde. Byl ledově klidný jako vždycky... ale Mara postřehla nádech překvapení i v jeho hlase. „Kolik času nám zbývá do přechodu na světelnou rychlost?“

„Ještě to minutku potrvá,“ řekl Aves napjatě. „Na okraji soustavy je spousta vesmírných smetí, se kterým se musí počítač vypořádat.“

„Takže nás čeká závod,“ odušil Karrde. „Maro?“

„Jsme na třiasedmdesáti procentech,“ odpověděla a ždímalá z pomalu se zahřívajících motorů co nejvíc energie. Měl pravdu; opravdu je čekal závod. Interdikční křižník disponoval čtyřmi obrovskými generátory gravitačních vln, díky kterým dokázal simulovat hmotná tělesa velká jako planety. Jednalo se o oblíbenou imperiální zbraň určenou k tomu, aby zadržela nepřátelské lodě v normálním prostoru, zatímco je stíhačky TIE cupovaly na kusy. Jenže když se interdiktorka

vynořil z hyperprostoru, na zprovoznění mohutných generátorů potřeboval alespoň minutu. Jestli se Maře mezitím podařil uletět s *Wild Karrdem* mimo jeho dosah...

„Další návštěvníci,“ hlásil Aves. „Z *Chimaery* odstartovalo pár eskader stíhaček TIE.“

„Energie na osmdesáti šesti procentech,“ oznámila Mara. „K přechodu na světelnou rychlost budeme připraveni, hned jak navigační počítač vyplivne kurz.“

„Stav interdiktora?“

„Zapíná gravitační generátory,“ oznámil Aves. Na Mařině taktickém displeji se rozsvítil přízračný kužel – zobrazoval oblast, kterou brzy překryje pole znemožňující přechod na světelnou rychlost. Nepatrně změnila kurz, zaměřila k nejbližšímu okraji kužele a riskla rychlý pohled na displej navigačního počítače. Už byli skoro připraveni. Mihotavý gravitační kužel byl každým okamžikem zřetelnější...

Navigační počítač zapípal. Mara ovinula ruku kolem trojitě ovládací páky hyperpohonu v přední části řídicího panelu a jemně ji k sobě přitáhla. *Wild Karrde* se lehce otřásl a chvíli se zdálo, že interdiktora v závodě na život a na smrt vyhrál. Potom se najednou hvězdy za průzorem protáhly do hvězdných čar.

Dokázali to.

Když se hvězdné čáry rozplynuly do skvrnitého nebe hyperprostoru, Aves si úlevně povzddechl. „Tomu říkám odříznout mynocka těsně od trupu. Co myslíte, jak se mohli domáknout, že tam jsme?“

„Nemám ponětí,“ řekl *Karrde* klidným hlasem. „Maro?“

„Taky nevím.“ Mara nespouštěla oči z displejů. Neodvažovala se pohlédnout ani na *Karrda*, ani na *Avese*. „*Thrawn* měl možná nějakou předtuchu. Občas se to stává.“

„Naštěstí pro nás není jediný, kdo mívá předtuchy,“ prohodil trochu divným tónem *Aves*. „Dobrá práce, Maro. Promiň, že jsem na tebe tak vyjel.“

„Ano,“ přizvukoval *Karrde*. „Opravdu dobrá práce.“

„Díky,“ zamumlala Mara. Pohled upírala na řídicí panel a mrkáním zaháněla slzy, které jí najednou vyhrkly do očí. Takže to bylo zpátky. Urputně doufala, že když v hlubokém vesmíru objevila

Skywalkerův X-wing, byl to ojedinělý případ. Pouhá náhoda, kterou přivolal spíš on než ona.

Jenže tak to nebylo. Všechno se jí vracelo, jako už tolikrát v průběhu posledních pěti let. Předtuchy a smyslové záblesky, popudy a nutkové impulzy.

Což znamenalo, že brzy se nejspíš vrátí i sny.

Zlostně si promnula oči a s námahou uvolnila zařatou čelist. Byl to důvěrně známý cyklus... ale tentokrát skončí jinak. Předtím s těmi hlasy a popudy nemohla dělat nic jiného než si celý ten cyklus protrpět. Trpělivě ta muka snášet a být připravena opustit další místočko, které si pro sebe vydobyla, než se před svým okolím konečně prozradila.

Jenže tentokrát nebyla servírkou v kantýně na Phorlissu ani volavkou swoopového gangu na Capriorilu, dokonce ani opravářkou hypermotorů ztracenou ve stojatých vodách Isonského koridoru. Byla zástupkyní nejmocnějšího pašeráka v galaxii a měla k dispozici takové zdroje a prostředky, jaké nepoznala od smrti císaře. Takové zdroje, jaké jí umožní znovu najít Luka Skywalkera. A zabít ho.

Potom ty hlasy možná konečně zmlknou.

* * *

Thrawn stál dlouhou chvíli u průzoru na můstku a hleděl na vzdálený asteroid a nyní už zbytečný interdikční křižník vznášející se opodál. Byl to téměř stejný postoj, pomyslel si Pellaeon neklidně, jaký velkoadmirál zaujal, když jim nedávno z podobné pasti utekl Luke Skywalker. Pellaeon zadržel dech. Zíral na Thrawnova záda a přemítal, jestli bude za tohle selhání popraven další člen posádky *Chimaery*.

Thrawn se k němu otočil. „Zajímavé,“ řekl konverzačním tónem. „Všiml jste si sledu jednotlivých událostí, kapitáne?“

„Ano, pane,“ přisvědčil opatrně Pellaeon. „Cíl zapnul motory ještě předtím, než dorazil *Constrainer*.“

„Ano,“ přikývl Thrawn. „Jsou pro to tři možná vysvětlení. Buď byl Karrde předem rozhodnutý odletět, nebo z nějakého důvodu zpanikařil –“ Rudé oči zajiskřily. „Anebo ho někdo varoval.“

Pellaeon cítil, jak mu ztuhla záda. „Doufám, že nenaznačujete, pane, že mu dal někdo z našich lidí hlášku.“

„Ne, ovšemže ne.“ Thrawnovi trochu zaškubalo ve rtu. „Ponecháme-li stranou loajalitu vaší posádky, nikdo na *Chimaere* nemohl vědět, že je *Constrainer* na cestě; a nikdo na *Constraineru* sem nemohl poslat žádnou zprávu, aniž bychom ji zachytili.“ Se zamyšleným výrazem přistoupil ke svému velitelskému křeslu a posadil se. „Zajímavá hádanka, kapitáne. Budu o ní muset trochu přemýšlet. Mezitím máme naléhavější starosti. Například pořád ještě potřebujeme nové válečné lodě. Přišly na naši žádost nějaké další odpovědi?“

„Nic zvlášť zajímavého, admirále,“ řekl Pellaeon. Vyvolal komunikační záznamy a rychle je přelétl očima, aby si osvěžil paměť. „Osm z patnácti skupin, které jsem kontaktoval, vyjádřilo zájem, ale nikdo z nich nebyl ochoten se zavázat k něčemu určitému. Na ty ostatní pořád ještě čekáme.“

Thrawn přikývl. „Dáme jim ještě několik týdnů. Pokud se ani potom nedočkáme žádných výsledků, budeme naši žádost formulovat poněkud důrazněji.“

„Ano, pane.“ Pellaeon zaváhal. „A také jsme tu měli další přenos z Jomarku.“

Thrawn upřel své žhnoucí oči na Pellaeona. „Velice bych ocenil, kapitáne,“ řekl a odsekal při tom každé slovo, „kdybyste se pokusil našemu vznešenému mistrovi Jedi C'baothovi vysvětlit, že pokud s těmi komunikačními přenosy nepřestane, může tím ohrozit samotný záměr, s nímž jsme ho na Jomark umístili. Jestli se Rebelové dovtipí, že mezi námi existuje nějaké spojení, C'baoth může rovnou zapomenout, že se tam Skywalker někdy objeví.“

„Já už jsem mu to vysvětloval, pane,“ zkrivil Pellaeon tvář. „Opakovaně. On pokaždé odpoví, že Skywalker přiletí. A pak se otáže, kdy mu konečně doručíte Skywalkerovu sestru.“

Thrawn dlouhou chvíli nic neříkal. „Nejspíš nedá pokoj, dokud nedostane, co chce,“ řekl nakonec. „Do té doby zřejmě nebude schopen bez protestů spolupracovat.“

„Ano, opět si stěžoval na koordinování útoků, k němuž ho využíváme,“ přikývl Pellaeon. „Několikrát mě varoval, že nedokáže přesně předpovědět, kdy Skywalker na Jomark dorazí.“

„A naznačil, jaký nás stihne strašný trest, pokud tam nebude, až k tomu dojde,“ zavrčel Thrawn. „Ano, tento jeho výstup už dobře znám. A začíná mě dost unavovat.“ Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „Tak tedy dobrá, kapitáne. Až zavolá C'baoth příště, můžete mu sdělit, že operace na Taanabu bude v nejbližší budoucnosti jeho poslední. Skywalker se nejspíš nedostane na Jomark dřív než za dva týdny – ten menší politický zmatek, který jsme vyvolali ve vrchním velení Rebelie, by ho měl zaměstnat alespoň na tak dlouho. A co se týče Organy Solo a jejích nenarozených Jediů... můžete ho také informovat, že nyní se do této záležitosti vložím osobně.“

Pellaeon vrhl rychlý pohled přes rameno k zadním dveřím můstku, u nichž mlčky stál velkoadmirálův tělesný strážce Rukh. „Znamená to, že z toho úkolu stáhnete Noghrie, pane?“ zeptal se tiše.

„Máte s tím nějaký problém, kapitáne?“

„Ne, pane. Rád bych však velkoadmirálovi uctivě připomenul, že Noghriové neradi nechávají své úkoly nedokončené.“

„Noghriové jsou služebníci Impéria,“ opáčil chladně Thrawn. „A co víc, jsou oddaní mně osobně. Udělají, co se jim řekne.“ Odmlčel se. „Vaši radu přesto vezmu v potaz. Naše operace na Myrkru v každém případě skončila. Vydejte rozkaz generálu Covellovi, ať se vrátí se svou jednotkou na loď.“

„Ano, pane,“ řekl Pellaeon a dal komunikačnímu důstojníkovi znamení, aby tu zprávu předal.

„Generálovo písemné hlášení chci mít do tří hodin,“ pokračoval Thrawn. „Za dalších dvanáct hodin chci jeho doporučení ohledně tří nejlepších vojáků a dvou nejlepších řidičů, kteří se účastnili útoku. Těchto pět mužů bude převeleno na operaci Mount Tantiss a neprodleně přepraveno na Wayland.“

„Rozumím,“ přikývl Pellaeon a svědomitě zaznamenal rozkazy do Covellova souboru. Taková doporučení byla součástí standardních imperiálních postupů už několik týdnů – od doby, co se naplno rozběhla operace Mount Tantiss. Thrawn si přesto dával záležet, aby se o tom svým důstojníkům pravidelně zmiňoval. Snad se mělo jednat o důraznou připomínku, jak důležitá jsou ta doporučení pro velkoadmirálův dalekosáhlý plán na rozdrčení Rebelie.

Thrawn znovu pohlédl z průzoru na planetu pod nimi. „A zatímco budeme čekat na generálův návrat, zavolejte na zpravodajské oddělení a požádejte o ten sledovací tým, který pošleme do Hyllyardu.“ Usmál se. „Galaxie je velická, kapitáne, ale dokonce ani člověk jako Talon Karrde nemůže utíkat věčně. Nakonec si bude muset někde odpočinout.“

* * *

Vysoký zámek na Jomarku si své jméno ani trochu nezasloužil. Alespoň podle mínění Joruuse C'baotha. Zámek byl malý a špinavý, podivný jako dávno vymizelá rasa, která ho postavila, a jeho kamenné kvádry se na mnoha místech viklaly. Celá stavba se krčila mezi dvěma obrovskými útesy, které zbyly z vrcholu prastarého sopečného kužele. Avšak při pohledu na vzdálený protější okraj kráteru a modré vody Prstencového jezera, které se třpytily v čtyřsetmetrové hloubce téměř přímo pod jeho nohama, musel C'baoth připustit, že domorodci alespoň našli působivou scenerii, kde svůj zámek postavit. Svůj zámek, chrám, nebo za co ho vlastně považovali. Pro mistra Jedi to bylo dobré místo k usídlení – už jenom proto, že kolonisté měli zámek ve zvláštní úctě. Prostředek kráteru navíc vyplňoval tmavý ostrůvek, který propůjčoval jezeru tvar prstence a skýtal tajnou přistávací plochu pro Thrawnovy raketoplány, jež za C'baothem s otravnou pravidelností přilétaly.

Ale nebyla to ani tato scenerie, ani moc, dokonce ani Impérium, k čemu se upínaly C'baothovy myšlenky, zatímco stál na terase zámku a zíral dolů do Prstencového jezera. Zaměstnával ho podivný záchvň, který před okamžikem ucítil v Síle.

Ten záchvň necítil poprvé. Nebo si to alespoň myslel. Vlákna vedoucí k minulosti se sledovala jen těžko, pokaždé se ztrácela v mlhách a vírech překotné přítomnosti. Dokonce i ze svého vlastního života si vybavoval pouze letmé vzpomínky a scény, jako by pocházely z nějakého historického záznamu. Měl zřetelný dojem, že mu kdysi někdo zkoušel vysvětlit, proč tomu tak je; ale vysvětlení už se dávno ztratilo ve tmách minulosti.

Stejně na tom nezáleželo. Paměť nebyla důležitá; soustředění nebylo důležité; jeho vlastní minulost nebyla důležitá. Mohl si přivolat

Sílu, kdykoli chtěl, a to bylo hlavní. Dokud to dokázal, nikdo mu nemohl ublížit, nikdo mu nemohl vzít to, co mu patřilo.

Jenže velkoadmirál Thrawn už mu to vzal. Nebo snad ne?

C'baoth se rozhlédl po terase. Ano. Ano; tohle nebyl jeho domov, jeho město a svět, jemuž se rozhodl vládnout a utvářet ho. Tohle nebyl Wayland, planeta, kterou vyrval Temnému Jedimu, jemuž dal císař za úkol střežit skladiště v Mount Tantissu. Tohle byl Jomark a on tu čekal na... na koho vlastně?

Prohrábl si dlouhé bílé vousy a snažil se soustředit. Čekal na Luka Skywalkera – to je ono. Luke Skywalker k němu přiletí, i Skywalkerova sestra a její nenarozená dvojčata, a on z nich učiní své následovníky. Velkoadmirál Thrawn mu je slíbil oplátkou za pomoc Impériu.

Při tom pomýšlení se otrásl. Byla těžká, ta pomoc, kterou velkoadmirál Thrawn požadoval. Aby C'baoth dokázal to, co po něm chtěli, musel se usilovně soustředit; musel své myšlenky a pocity dokonale ovládat, a navíc v dlouhých časových intervalech. Na Waylandu nemusel dělat nic takového, alespoň ne ode dne, kdy se střetl s císařovým strážcem.

Usmál se. Byla to veliká bitva, ten souboj se strážcem. Ale ať se snažil sebevíc, podrobnosti si nedokázal vybavit – prchaly před ním jako listí ve větru. Bylo to moc dávno.

Dávno... podobně jako ty záchvěvy v Síle.

Prsty mu sklouzly od vousů k medailonu, který mu spočíval na holé kůži na hrudi. C'baoth svíral teplý kov v dlani, bojoval s mlhami minulosti a snažil se nahlédnout za ně. Ano. Ano, nemýlil se. Tytéž záchvěvy se v posledních několika letech objevily už třikrát. Objevily se, nějakou dobu přetrvávaly a potom opět zmizely. Jako kdyby se někdo dočasně naučil používat Sílu, ale potom to nějak zapomněl.

C'baoth tomu nerozuměl. Ale nijak ho to neohrožovalo, a tak to nebylo důležité.

Nyní už cítil, jak vysoko nad jeho hlavou vstupuje imperiální hvězdný destruktor na oběžnou dráhu, vysoko nad mraky, kde ho nikdo z ostatních obyvatel Jomarku nemohl zahlédnout. Až se snese noc, Thrawnovi lidé pro něj pošlou raketoplán a někam ho

odvezou – na Taanab, pomyslel si –, aby pomohl koordinovat další z četných imperiálních útoků.

Na tu bolest a námahu se nijak netěšil. Ale všechno to bude stát za to, až dostane své Jedio. Přetvoří je ke svému obrazu, takže budou do konce života jeho služebníky a následovníky.

A potom bude muset dokonce i velkoadmirál Thrawn připustit, že on, Joruu C'baoth, nalezl skutečný význam slova *moc*.